

PhDr. Josef Čermák - životopis

Doktor Čermák se narodil 18. května 1928 v Roztokách u Jilemnice v Podkrkonoší. V kalendáři bylo zapsáno: "Otelila se nám Bělka, narodil se syn, dostal jméno Josef." Dům rodiny Čermákových je z roku 1654, tedy necelých 10 let po konci třicetileté války. Ve vsi bylo obyvatelstvo převážně zemědělské - chalupníci měli volské potahy, sedláci koňské. Tatínek byl sedlák, který velmi miloval koně. Ve dne pracoval na poli, po večerech při petrolejové lampě tkal. Maminka byla nejstarší z 11 dětí, pocházela z obce v pohraničí, které po Mnichovu v roce 1938 zabrali Němci, sama hovořila výborně německy a zvědavému synkovi vysvětlila, že existuje více jazyků než čeština. Chlapec zbožňoval svého dědečka, který mu pravidelně předčítal z kratochvílných kalendářů, tím ho přivedl ke knize. Aby získal přístup do knihovny, pomáhal tam přísnému panu učiteli lepít štítky na knížky. První knize, kterou si s nadšením donesl domů, vůbec nerozuměl. Bylo to složité vyprávění o Rinaldovi Rinaldinim od Karla Konráda. Ale nenechal se odradit.

Když končila válka, z chlapce se stával mládenec. V rodné vsi se ukrývali partyzáni a utečenci, občané je ukrývali, i Čermákovi měli ve stodole schované dva utečence z německých transportů. Jednou se tam objevili Němci, kteří se dozvěděli o připravované akci partyzánů a prováděli kontroly. Maminka rychle vypnula rádio, které rodina nezákonně poslouchala, a srdnatě promluvila na nezvané návštěvníky čistou němčinou. Tím je tak překvapila, že dál už je nekontrolovali a odjeli. Znalost jazyka všechny zachránila.

Tatínek předpokládal, že jediný syn jednou převezme rodný statek, ale nakonec akceptoval jeho touhu po studiu. Po maturitě v roce 1947 začal pan Čermák studovat na Filosofické fakultě UK Praha obory bohemistika a srovnávací dějiny literatury. Tito studenti měli štěstí, protože to byl poslední ročník před reformou Zdeňka Nejedlého. Každé prázdniny musel pomáhat při pracích na poli. Vždycky kolem 10. června přišel dopis a zde bylo tatínkovou těžkou rukou napsáno: „Josefe, budou sena, přijed.“ Žádný pozdrav, nic takového. Nadaný student byl pilným žákem profesora Černého (ten byl v padesátých letech za své názory uvězněn).

Na konci studia tatínek pana Čermáka vážně onemocněl se srdcem a syn se musel na rok postarat o statek. Vysokoškolská studia ukončil v roce 1952.

Když začal doktor Čermák hledat práci, potkal na Staroměstském náměstí spolužačku. Zakopla o něho, když si zavazoval tkaničku u bot. Ta mu doporučila, aby si pospíšil na Národní třídu, tam se otevírá nové státní nakladatelství. Psal se rok 1953. Soukromá nakladatelství postupně všechna zanikla. Zpočátku tam byla spousta zaměstnanců, aby se mohlo postupně vybírat, a spojená byla krásná literatura s hudbou a uměním. Náš pamětník měl jako spolupracovníka např. tehdejšího nejznámějšího zpěváka R. A. Dvorského. Postupem času se vše začalo usazovat a zůstala jen literatura rozdělená na oddělení podle jazyků. Pan Čermák prošel všemi odděleními - českým, anglickým, francouzským a španělským, protože uměl příslušné jazyky.

Kolektivizace vesnice postihla i rodinu Čermákových. Statek jim byl zestátněn, z tatínka byl smutný důchodce, maminka se stala zaměstnancem družstva. Maminka na dřinu v družstvu doplatila v roce 1969 životem. Ještě se zaradovala z pracovního úspěchu svého syna, jenž vyhrál konkurs a stal se šéfredaktorem v Odeonu.

Jako schopný pracovník tohoto nakladatelství byl přizván ke spolupráci rodinou Saudkových. Soudek měl za manželku neteř Franze Kafky Věru. Postupně

uspořádal texty, které ještě nebyl vydané, za odměnu dostal kopii jednoho rukopisu, to byl začátek jeho nesmírného zaujetí Franzem Kafkou, jemuž věnoval asi devět knih. Odeon se po sametové revoluci neudržel a postupně byl zlikvidovaný. Pan doktor Čermák odešel do důchodu a dále se věnoval Kafkovi.

Dnes je panu Čermákovi 90 let, je stále svěží, čilý, komunikativní a spokojený v centru své velikánské rodiny.